

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. Благоевград , 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на девети март, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Катя Бельова
Членове:	Лилия Масева Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Лилия Масева Въззивно гражданско дело №
20211200500021 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от адв.Л.Г. Г., с адрес на кантора:
гр.Г.Д. ул.“Ал.Ст.“ №11, в качеството си на пълномощник на П. АНГ. В., против Решение
№8440 от 18.11.2020 г., постановено по гр.д.№1368/2019 г. по описа на РС-Г.Д..

С атакуваното решение са отхвърлени като неоснователни предявените искиове с правно
основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ, като в полза на ответника са присъдени и разноските
по делото.

Недоволен от атакуваното решение е останал жалбоподателят, който го намира за
незаконосъобразно, излагайки подробни съображения в тази насока. Иска отмяна на
решението и постановяване на ново решение, с което да бъдат уважени исковите претенции,
ведно с присъждане на сторените разноски по делото.

Въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна и поддържа атакувания акт,
настоявайки за неговото потвърждаване, за което също подробно се аргументира.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд, въззивникът и въззиваемия поддържат
процесуалните си позиции.

Благоевградският окръжен съд, след като съобрази материалите по делото и приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.259 и сл. ГПК, същата е подадена в законоустановения срок от страна по делото, която има правен интерес от обжалването на постановеното от районния съд решение, с което исковете са отхвърлени, поради което съдът я намира за допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение правилността на първоинстанционния съдебен акт, съгласно разпореждането на чл.269, ал.1, изр.2-ро от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т.1 от ТР №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

Съдът намира, че атакуваното решение е неправилно, по следните съображения:

Пред въззивния съд не са събрани нови доказателства. Съдът намира, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, поради което препраща на основание чл.272 от ГПК към приетото за установено от фактическа страна в мотивите на първоинстанционното решение.

Налице е обаче несъвпадане на правните изводи на настоящата инстанция, с тези на първата инстанция.

Неправилно е прието от първоинстанционния съд, че ищецът не се ползва предварителната закрила по чл.333, ал.4 КТ във вр. с чл.10, т.3 от Колективния трудов договор от 11.06.2018 г., сключен между МОН, СРСНП, СДСОРБ, както и Синдиката на българските учители към Конфедерацията на независимите синдикати в България, Синдикат „Образование“ към конфедерацията на труда „Подкрепа“ и Независимия учителски синдикат към конфедерацията на независимите синдикати в България. Този колективен трудов договор е влязъл в сила от деня на подписването му, поради което клаузите му са релевантни за законността на уволнението на служителя П. АНГ. В., на длъжност зам.директор административно-стопанска дейност при СУ „Н.Й.В.“, гр.Х.. Според представеното по делото удостоверение с изх.№7/03.10.2019 г., издадено от СРСНПБ, ищецът П. АНГ. В. е член на Общинската организация на Съюза на работодателите в системата на народната просвета в Община Х. от 05.03.2015 г. до момента на издаване на удостоверението, като към

дата 01.10.2019 г. редовно е плащал членския внос. От представения и приет като доказателство Колективен трудов договор за системата на народната просвета се установява, че на 11.06.2018 г. между МОН, СРСНП, СДСОРБ, както и Синдиката на българските учители към Конфедерацията на независимите синдикати в България, Синдикат „Образование“ към конфедерацията на труда „Подкрепа“ и Независимия учителски синдикат към конфедерацията на независимите синдикати в България, на основание чл.51, „б“ от КТ е сключен колективен трудов договор, с който е уредено, съгласно чл.10, т.3 от него прекратяването на трудовите правоотношения по чл.328, ал.1, т.2 и 3 КТ с членове на синдикатите – страна по договора, да се извършва след предварително съгласие от съответната синдикална организация в образователната институция. Въпреки безспорното обстоятелство, че В. е бил член на синдикалната организация на Съюз на работодателите в системата на народната просвета в България органа извършил уволнението, не е спазил изискванията на чл.333, ал.4 от КТ. Съгласно чл.333, ал.4 КТ, когато това е предвидено в колективния трудов договор, работодателят може да уволни работник или служител поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието. Закрилата е предварителна, защото предхожда извършването на уволнението, което го поставя в зависимост от получаването на предварително разрешение от определен синдикален орган и само след получаването на това разрешение уволнението може да бъде извършено. Това разрешение се иска писмено от работодателя и трябва да се получи писмено от компетентния синдикален орган. Закрилата трябва да бъде изрично предвидена в колективния трудов договор и се отнася за всички работници и служители, спрямо които действа КТД: към работниците и служителите – членове на синдикалната организация, страна по договора и към работниците и служителите, които са се присъединили към него по реда на чл.57, ал.2 КТ. Съгласно чл.10, т.3 от Колективния трудов договор прекратяване на трудовите правоотношения по чл.328, ал.1, т.2 и 3 КТ с членове на синдикатите – страна по договора, следва да се извършва след предварително съгласие от съответната синдикална организация в образователната институция. Безспорно от събраните доказателства по делото се доказва, че ищецът е член на СРСНПБ, които са страна по сключения колективен договор, а ответникът чиято е доказателствената тежест в процеса не е представил доказателства, че е изпълнил изискването на чл.10, т.3 от КТД и че е поискал предварително разрешение от Синдикатите преди издаване на заповедта за уволнение на ищеца.

Правното значение на предварителната закрила при уволнение по чл.333 КТ е определена в чл.344, ал.3 КТ. Според посочената разпоредба в случаите, когато за извършване на уволнението се изисква предварителното съгласие на инспекцията по труда или на синдикален орган и такова съгласие не е било искано или не е било дадено преди уволнението, съдът отменя заповедта за уволнение като незаконна само на това основание, без да разглежда трудовия спор по същество.

Поради изложените съображения съдът намира, че извършеното уволнение следва да бъде признато за незаконосъобразно, като бъде отменено уволнението, извършено със заповед №РД-16-782 от 02.08.2019 г. на директора на СУ „Н.Й.В.“-гр.Х.. Работодателят не доказва законосъобразно упражняване на потестативното си право на уволнение на безвиновно основание по чл.328, ал.1, т.2, предложение второ от КТ, поради което и предявеният иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ се явява основателен и следва да бъде уважен.

С оглед изхода от спора по главния иск, основателен се явява и искът за възстановяване на заеманата длъжност по чл.344, ал.1, т.2 от КТ, поради зависимостта му от отмяната на уволнението, поради което ищецът следва да бъде възстановен на длъжността заемана преди уволнението, а именно длъжността зам.директор административно-стопанска дейност при СУ „Н.Й.В.“-гр.Х..

С оглед уважаване на главният иск, следва да се разгледа и акцесорния иск по чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 КТ – обезщетение за оставане без работа поради уволнението. Не се спори между страните, че последното БТВ, което е получавал ищецът преди прекратяване на ТПО е в размер на 1535, 18 лв. месечно, както и няма данни след прекратяването на ТПО да е работил при друг работодател, поради което съдът намира, че искът е основателен. Следователно, обезщетението за исковия 6-месечен период, през който ищецът е бил без работа поради уволнението, е в размер на 9211, 08 лв. (вж. и заключението на съдебно-икономическата експертиза), в който размер искът е основателен и следва да се уважи. В същият размер ищецът е предявил претенцията си по чл.225 КТ, поради което претенцията следва да се уважи в пълен размер.

По разноските:

С оглед изхода от делото в полза на въззивника следва да се присъдят сторените във въззивното и първоинстанционното производство разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер на 1000 лв.(вж. договорите за правна защита и съдействие на л.78 от първоинстанционното дело и на л.17 от въззивното дело).

При този изход на спора на основание чл.78, ал.6 ГПК въззиваемата страна – ответник в производството следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Гоцеделчевския районен съд държавна такса по предявените искове в размер на 468, 44 лв. и 220 лв. за заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза. На основание чл.78, ал.6 ГПК въззиваемата страна следва да се осъди да заплати по сметка на ОС-Благоевград държавна такса в размер на 234, 22 лв.

Водим от горното, Благоевградският окръжен съд

РЕШИИ:

ОТМЕНЯ Решение №8440 от 18.11.2020 г., постановено по гр.д.№1368/2019 г. по описа на РС-Г.Д. вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ уволнението на П. АНГ. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Х., общ.Х., обл.Благоевград, ул.“Кл.О.“ №22, извършено със Заповед №РД-16-782 от 02.08.2019 г. на директора на СУ „Н.Й.В.“-гр.Х..

ВЪЗСТАНОВЯВА П. АНГ. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Х., общ.Х., обл.Благоевград, ул.“Кл.О.“ №22, на длъжността заемана преди уволнението, а именно длъжността зам.директор административно-стопанска дейност при СУ „Н.Й.В.“-гр.Х..

ОСЪЖДА СУ „Н.Й.В.“-гр.Х., с Булстат „,,,,,,,“, представлявано от директора на училището В.П., да заплати на П. АНГ. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Х., общ.Х., обл.Благоевград, ул.“Кл.О.“ №22, обезщетение за оставането му без работа поради уволнението за периода 02.09.2019 г. до 02.03.2020 г. в размер на 9211, 08 лв. (девет хиляди двеста и единадесет лева и осем стотинки), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане.

ОСЪЖДА СУ „Н.Й.В.“-гр.Х., с Булстат „,,,,,,“, представлявано от директора на училището В.П., да заплати на П. АНГ. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Х., общ.Х., обл.Благоевград, ул.“Кл.О.“ №22, сумата в размер на 1000 лв. (хиляда лева) – сторени разноски за адвокатско възнаграждение пред двете инстанции.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК, СУ „Н.Й.В.“-гр.Х., с Булстат „,,,,,,“, представлявано от директора на училището В.П., да заплати по сметка на РС-Г.Д. държавна такса по предявените иски в размер на 468, 44 лв. (четирисотин шестдесет и осем лева и четиридесет и четири стотинки) и 220 лв. (двеста и двадесет лева) за заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза и по сметка на ОС-Благоевград държавна такса в размер на 234, 22 лв. (двеста тридесет и четири лева и двадесет и две стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, пред Върховния касационен съд на Република България, при наличието на предпоставките по чл.280, ал.1 ГПК.

Председатель:

Членове:

1. _____

2. _____